

Fuglene

“Søren, telefon! Stiller videre nu!”

“Okay!” Han tog den. “Søren Markussen her!”

“Hej..., men jeg fik at vide, jeg skulle tale med redaktør Hansen-Nielsen. Jeg hedder Sandie Termansen. Jeg ringer fra Rømø. Kan jeg blive stillet om?”

“Chefredaktøren er på ferie, og jeg er opgraderet til chefredaktør.”

“Okay...”

“Hvad kan jeg hjælpe med?”

“Det er fuglene, de terroriserer os, mest mågerne.”

“Det lyder godt nok irriterende, men altså, det er jo ikke noget, som...”

Hun afbrød: “Nej, vel! Og det tænkte vi jo nok. Det var derfor jeg håbede på at komme i kontakt med chefredaktøren. Han kender min mand, Jørgen Termansen.”

“Nå da da! Okay! Men skulle redaktøren kunne gøre noget ved det?”

“Kender han ikke landbetjenten? Vi har ringet til ham, altså betjenten, og han mener ikke, han kan gøre noget...”

“Okay, jamen så kan jeg ikke se, hvordan avisen skulle hjælpe.”

“Vi tænker jo bare, at I kan skrive om det, ... , så kan der måske komme mere opmærksomhed og så kan vi måske få noget gjort ved det.”

“Jo, men lige nu er jeg ...” Han tav.

Det var jo ikke ligefrem fordi de var ved at drukne i opgaver. Så var der kommet en til skade nede på Sønderstrand, så var en bil blevet påkørt af en traktor. Så var en bilist kaldt til syn. Og meget fyldte det jo ikke blandt alle reklamerne. De seneste to udgaver var udkommet med blot 24 sider. Kunne man gøre en historie ud af det her? Han så på uret, der var en time til frokost.

“Okay, jeg kunne kigge over til øen, og vi kunne få en lille snak, så jeg kan finde ud af, om det er noget for os. Vi plejer jo at få en rapport fra betjentene heromkring, når der sker noget hos dem, men vi har ikke fået noget om fugleterror. Hvor kan jeg møde dig, jer?”

“Min mand er i Tyskland på forretningsrejse, så ham må du ringe til, hvis du vil have hans mening. Jeg er i vores sommerhus. Hun gav den opgraderede chefredaktør sin adresse.

Over Østrømø hang en stille dis, som kæmpede en forgæves kamp mod sol og tiltagende vind. Kun få bilister kørte i retning mod øen. Senere ville der nok dukke en del strandturister op. Og Lakolk ville tage varmt imod mødre med deres børn, som i hvert fald kunne få deres isbehov tilfredsstillet.

Han drejede til venstre i krydset, mod Havneby. Holdt en jævn, lav hastighed. Kørte højre siderude ned, så stilheden kunne høres. Dis holder på stilhed. En indre ro sneg

sig ind under huden, og hans ellers så lunefulde humør stabiliseredes på et solidt niveau.

Han drejede ind ad Lyngvejen. I området, hvor ingen sommerhuse er ens, nogle endda ret mondæne, kom han hurtigt til ankomststedet, meldte GPS-damen. Han drejede ind på husets parkeringsplads. Man kunne se i gruset, at der plejede at holde to biler. Han prøvede at ramme det tomme spor. Det andet spor var optaget af en gul Audi A3.

Sandie Termansen modtog ham på den lille terrasse foran husets indgangsparti. Belægningen af chaussésten i mange nuancer matchede de små, velholdte linjer af ukrudt og græs. Hvad der imidlertid ikke matchede, var de tydelige spor af fugles efterladenskaber flere steder.

“Velkommen til,” sagde hun med et tvetydigt smil, vel nærmest en grimasse, som han tolkede som en indledning til ordene, som fulgte.

“Tak!” De gav hånd. “Søren Markussen.”

“Nu skal du se, så du forstår, hvad jeg mener. Følg med!” Hun gik rundt om huset med ham bag sig. Da de kom til den ene gavl, som vendte mod nord, standsede hun og pegede. Nedenfor gavlen på gangstien var et lag af tydeligvis nykastet fuglemøg.

“Jeg skrabe det væk i går og kastede sand på. Da jeg vågnede i morges ved deres skrig, var de allerede i gang med at svine.” Hun stillede sig an, som ventede hun på en kommentar.

Han nøjedes med at vride ansigtet i en skæv grimasse og åbne munden med et: "Hold da op! Tjah, det..."

"Ja, ikke sandt!" Hun gjorde tegn til at de skulle videre. Og omme på den store terrasse, inde mellem de to af vindelhusets længer, var der ingen tvivl om, at det måtte være en pestilens med alle de klatter. Og mågelort fylder en del. Han kendte det selv fra sin bil. En enkelt klat kan ødelægge kørepladen.

"Skal du ikke tage nogen fotos?" Det var ikke et spørgsmål.

"Okay, jeg kan sagtens se, det er et problem, et stort problem."

Hun nikkede. "Det er terror."

"Tjah, det kunne man vel godt kalde det, selvom fugle vel..."

Hun afbrød: "Terror." Hektor, vores labrador kan ikke gå i fred for dem. De dykker ned mod ham, og man kan se, han bliver bange. Jeg har hørt om angreb på en lille pige længere omme. Det *kan* jo ikke fortsætte. Vel!"

"Nej, det... er Hektor her?"

"Han bliver passet af min nabo derhjemme." De boede lidt udenfor Ribe.

Han fandt sin iPhone frem.

"Du viser vej. Så fotograferer jeg alle de værste steder, og du beskriver. Jeg optager, okay?"

Det var okay.

De gik om til indgangsterrassen. Mens de tog turen rundt, forklarede hun grundigt om alle stederne, den tilbagevendende rengøring, især når de skulle have gæster, hvilket efterhånden var decimeret til familie og de vigtigste arbejdsrelaterede besøg. Og al rengøring tog hun sig af, når hun var der. De havde rengøringshjælp til at komme et par gange om ugen, når de ikke var der, for at holde svineriet i ave – hvad der reelt jo ikke lod sig gøre. *Men man gør jo, hvad man kan.*

De havde ansøgt kommunen om lov til at skyde fuglene. Men de var jo fredede i perioder. Rågeunger blev skudt op igennem rederne. Måger kunne man ikke gøre noget ved. Familien Termansen var ved at blive vanvittige.

“Har I prøvet med wirer og pigtråd, eller lignende?” var hans usikre kommentar.

“Naboen har.” Hun slog resignerende ud med armene. “Prøv at spørge dem, om det virker?” “Men de er der først i næste weekend!”

“Fodre dem med giftig mad...?”

“Jo jo, vi er jo heller ikke dyrplagere...”

“Jeg har faktisk hørt om sådan nogle fugleskræmsler, som kan holde dem væk, og som også findes med skræmmende lyde...”

“Har vi prøvet, de ligger i skuret omme bagved. Når lortet ikke virker, skæmmer de bare...” Hun sukkede dybt. “De kommer alligevel...”

Og det var mange fugle, det drejede sig om. De havde prøvet at tælle dem og fået det til omkring hundrede. Cirka omkring.

“Hvis det havde været inde i byen, ville kommunen gå forrest for at udrydde dem, men her...”

Han havde fået tilstrækkeligt med fotos. Hun indvilligede i at stille op foran de mest tilsvinede steder. Solen var brudt igennem og han fik flere glimrende fotos med hende på. Modlys med blitz, så det fik lidt dybde. Hun var ret fotogen - noget, en mand sjældent overser. God kontrast til lortet.

Der var en historie her. Helt klart.

Han sad igen bag rattet og funderede. Hvordan vænner fugle sig til alt? Hvor meget tænker de egentlig? Drejer det sig ikke om for måger at skaffe føde og forsvare territorium og unger?

Sandie Termansen brugte ordet ‘terror’. Sådan så hun det. Prøvede fuglene at fordrive menneskene fra de yderste huse, dem med udsigt til vadehavet? Han måtte have fat i en ornitolog og selvfølgelig ordensmagten, så han tog bagvejen om til landbetjenten.

Vinklen, rubrikken? Forside, midtersider? Han manglede faktisk fotos af en mågeflok. En angribende flok ville være super i morgendæmring og aften. Hans Canon EOS var i stand til det, var han sikker på. Her kunne det stå sin prøve. Han smilede til verden.

Landbetjenten var ude af huset. Noget med et husspektakel, lod konen ham forstå.

Han kørte hjemad til redaktionen i Tønder.

Ornitologen, han fik i tale, var en ældre kvinde. Grethe Axelsson - hun var vel svensk gift. Boede i Haderslev. Da han nævnte problemet for hende og sine egne tanker om mulig adfærdsændring for de her måger, besvarede hun kort, at det havde hun godt nok hørt om før, men ikke lige fra Rømø.

Det havde vel ingen, og det var derfor, han ville skrive historien.

Hun nævnte Hitchcock-filmen Fuglene og undertrykte en latter. Han svarede, at det havde han tænkt, men det var jo ren fiktion. Og disse måger havde vel ikke fået gode ideer af Hitchcock, lagde han til, lige så muntert, som hun.

Med munterheden lagt bag sig kunne de komme videre. Hun forklarede om fugles almindelige adfærd overfor mennesker. Det var faktisk jævnlige set måger overfalde mindre hunde og katte, samt selvfølgelig andre og mindre fugle, når det kom til territoriebeskyttelse. Især i yngleperioden. Det her var jo faktisk en decideret adfærdsændring. Beboerne havde vel ikke gjort fuglene noget. Så hvordan og hvorfor ændringerne var sket, kunne faktisk godt betragtes som et mysterium. Hendes interesse var vakt, det hørte han tydeligt.

“Kan vi måske mødes derovre en af de nærmeste dage?” spurgte han så. “Jeg har deadline mandag. Næste udgave kommer tirsdag, og det kunne være fint at have noget med der.”

Grethe Axelssons grå Fabia holdt ved siden af den gule Audi. Han tog den yderste plads ud mod fyrretræerne og gik hen til dem foran døren. De havde åbenbart haft en længere samtale.

Ornitologen stod med et kamera om halsen. Tasken hængende fra skulderen. Hun havde kort, hvidt hår, en markant næse og fremtrædende kindben. Brune, gnistrende øjne og et lidt gult tandsæt. Tøjet var en grønbrun ornitologhabit. Gummistøvler, selvfølgelig. Men smarte.

De tog den samme fremvisning, som han allerede havde fået en gang. Han lagde mærke til, at hun stort set fortalte og beskrev med samme indignation og toneleje, som hun havde gjort i forgårs. Og han lagde mærke til, at Grethe Axelssons ansigt under foredraget stort set bestod af to udtryk, et svagt smil som kvittering for oplysninger og rynker i panden, som enten betød, at hun skam grublede over det – måske grublede hun reelt.

“Kaffe eller te?” Værtinden havde lige sat vand over.

Teen var en keemun, kaffen i stempelkanden fra Peter Larsen. Hvem ville tro, at en ornitolog drak kaffe? Det gjorde hun så heller ikke. Men hun nød den blide, søde te,

som da også duftede fint. Han var kaffeentusiast. Sandie Termansen var tedrikker, oplyste hun. Hun havde bagt brød og fremskaffet en god, lagret danbo. Det hele duftede godt.

“Og den her hybenmarmelade har min mor lavet. Den skal I i hvert fald smage.” Det gjorde de så.

“Nå, hvad siger I til det?” spurgte hun så, mens hun skænkede te og kaffe op. Hun havde ryddet af bordet, så der var plads til hans notesblok og Axelssons bærbare. “Jeg går ud fra, at du skriver om det, Markussen.” Hun smilede selvsikkert. På den gode måde.

“Kald mig Søren.” Han smilede tilbage. “Jo, jeg har tænkt, det kunne blive til en føljeton i måske de kommende tre uger. Så folk kan følge med i det hele. Og det første kan vi snakke om her i dag. Så kommer det med på tirsdag. Vinklen bliver noget i retning af mennesker og dyr, om hvordan vi omgås. Så det hele ikke går op i lort, så at sige. Jeres problem som udgangspunkt, selvfølgelig.” Han holdt en lille pause, drak en slurk. De gjorde det samme. “Hm, så er der lige det med offentlighedens interesse. Der vil, helt givet, komme mange henvendelser fra et par dagblade og TV Syd og lignende. I løbet af på tirsdag-onsdag vil nettet handle om Rømmø og måger. Og derefter betyder det knap så meget, hvad en lokalavis bringer... Så det...”

“Ja, det kan vi faktisk sagtens se, fra dit perspektiv.” Grethe Axelsson tog ordet. “Normalt finder I vel ud af det

i medieverdenen, så enhver får sit." Han nikkede. Hun så på Sandie Termansen. "Og at få hele det her område overrendt for et par artiklers skyld er vel heller ikke det, I ønsker, eller hva'?"

"Nej, vi vil jo bare gøre opmærksom på vores situation... Det er ligesom det..."

"Hvad siger din mand?"

"Øh, jamen, han er da glad for, at der endelig sker noget. Jørgen kommer hjem, altså hertil, i morgen aften." Så har han også Hektor med. Det er vores labrador."

Grethe Axelsson smilede opklarende, rynkede dernæst panden. Men hun sagde ikke mere i denne omgang. Begge kvinder kiggede på Søren.

"Okay, er det så min tur? Jamen, jeg sidder jo og lytter til jer, og brygger lidt videre." Han drak ud. "Jeg kigger ud i morgen hen under aften og skyder lidt flere billeder. Og når din mand kommer hjem, kan jeg måske få billeder af jer alle tre foran huset og havet. Familieidyl," Han smilede og ventede på kommentarer. "Er det okay med jer, tror du? Så drejer vi vinklen lidt om på måske natur kontra familieidyl og sådan, det kunne blive et tema i en underartikel. Jeg må se, hvordan jeg kan få det til at passe."

"Jeg har faktisk en ide. Kan vi slutte en aftale om, at vi ikke siger noget eller spørger nogen om noget vedrørende denne sag, uden de to andre godkender. En musketéred, så at sige... En for alle." De så på hinanden og Sandie Termansen fnisede. Søren havde håbet lidt på, at det kunne

komme dertil, men han ville ikke selv have bedt om det. Han lod sit ansigt klare op. "Rigtig god ide!"

"Ja, og så kan du faktisk få din eksklusivret i samme ombæring. Og jeg kan undersøge mysteriet i ro og fred."

"Det er jo næsten som at være spejder igen. Jeg var blå pigespejder." kommenterede Sandie Termansen.

"Ha, jeg var også pigespejder. Men det var under KFUK. Vi var faktisk meget kristne." Ornitologen så over på Søren. "Har du også været spejder?"

"Nej, det syntes min far var noget pjat. Nej, vi drenge spillede fodbold. Vejle har altid været fodboldens by."

"Selvfølgelig!" sluttede Grethe Axelsson tråden af. "Okay, men så er det vel på tide, at vi bliver dus og på fornavn, ikke?" Sandie, Søren og Grethe.

"Super!" kom det fra Sandie.

"Alle, jeg kender, kalder mig Søren, så fint med mig."

Søren frygtede lidt, at Grethe nu ville foreslå en højtidelig ceremoni med blodblanding eller håndslag eller det, der var værre. Men det gjorde hun faktisk ikke.

Jørgen rullede ind foran huset i sin Mercedes. En SUV. Millionklassen. Han spurgte ikke. Jørgen steg ud og kom med store skridt hen og gav hånd. Jørgen var høj og slank. Mørkt hår med gråt i. Buskede øjenbryn, brune øjne. Et venligt ansigt. Og da han åbnede munden og præsenterede sig, kom der en dyb, lidt tør lyd ud.

“Jørgen Termansen, tak fordi du tager dig af det her. Og kald mig bare Jørgen.”

“Søren Markussen. Jamen, det gør vi gerne, det er jo lidt usædvanligt – graden af problemet især.”

“Ja, og så har vi indgået en aftale om, at vi er sammen, kun os, om det.” Hun lagde sin hånd på mandens arm. “Og det skal du også love.”

“Jeg lover det, kan I tro.”

Nu kommer der et Ama’r-halshug, tænkte Søren. Det gjorde der så.

“Ama’r-halshug.” Jørgen lagde sin højre hånd på hjertet og så alvorsfuld ud.

“Kan vi tage billederne, inden det bliver for mørkt?”

“Selvfølgelig kan vi det! Skal Hektor med på billederne?” Jørgen havde lukket hunden ud, og den havde som det første slikket Sørens hånd. Halen kørte, som den skal på glade hunde.

“Det vil se perfekt ud, så ja tak!”

De gik om på terrassen. Hektor dansede lidt rundt om parret, kiggede op og sagde vuf et par gange.

Mellem fyrretræerne mod vest anede man en orangegul sol, som faktisk gav et perfekt skær i det ret store vinduesparti. De tre stillede op på forskellig vis og Hektor lystrede perfekt. Ude fra vandet lød der mangeartede mågeskrig, måske de sidste før fløj til rederne. Man vidste jo aldrig

med de fredsforstyrre. I en krimi ville de samle sig til en sidste raid mod civilisationen, som denne aften indtil videre bestod af tre mennesker og en artig hund.

Søren blev inviteret til at spise med, Sandie havde en kylling i stegesoen. Han takkede dog pænt nej, klappede Hektor og tog afsked.

“Vi høres ved. Jeg mailer, når den første artikel er færdig, og ringer nok lige for at få de sidste detaljer på plads. Over middag engang. Vedhæfter også lige de fotos, vi sætter ved. Ha’ en rigtig god aften, forhåbentlig uden angreb.”

“Ja, forhåbentlig. Kom godt hjem!”

De stod og så ham bakke ud, han dyttede to gange. Bilygterne oplyste træerne på begge sider af sommerhusvejen. Idyl en søndag i solens aftensker.

Han kom godt hjem, ramte Tønder en halv time senere. Fandt Strucks Allé, hvor hans alt for store hus lå, hvor det skulle. Hans kone tog ikke imod. Hun fandtes ikke mere.

De tier og svæver om imod huset, sætter sig på taget ved gavlen og lader fækalier falde på flisegangen. Den ene klat fælere end den anden, en konkurrence i ulækker terror. En hund gør inde i huset, så menneskene vågner. De tysser på den, og falder i søvn igen. Nu kommer en anden flok. De sætter sig på bilerne og giver dem hele deres syreholdige afføring, i stand til at hidse en mand op, som skal på arbejde.

Nu kommer en tredje flok. De er ikke stille. Skrig fra hånlige latter til hyl og hæse imitationer af hundeglam. Hunden i huset gør igen, og denne gang står menneskene op. Manden tager sit jagtgevær med ud. Han skyder, men rammer forbi de flygtende fugle. Han kender koloniområdet omme ved havnen, tager støvler og jakke på, og med geværet over skulderen går han derom. Geværet forvandler sig til en maskinpistol. Men så bliver han blind. Og nu sætter angrebene ind. De første hakker ham på issen, de næste skider, alle med de fæle skrig, som kun de største sølvmåger kan. Han fyrer en salve op i luften, bliver i stedet angrebet af en kæmpefugl, som vælter ham omkuld. I næste billede står han med ryggen mod fiskefabrikkens mur. En truck har retning imod ham, bag rattet sidder en kvinde med to fugle på skuldrene, to ravne, der skriger på hævn. Han værger for sig og vågner, da han smadrer sin venstre hånd ind i væggen.

I mailboksen lå en mail fra Grethe Axelsson, aka Grethe. Han smilede. Morede sig over deres musketered.

Vedhæftet var en beskrivelse af problemet i sit fulde omfang. Dernæst fulgte en række overvejelser om flokdannelse kontra pardannelse i fugleverdenen, mest måger.

De fleste teorier var støttet af henvisninger til meldinger om lignende situationer fra andre steder i Europa.

Nogen egentlig konklusion var der ikke.

Han sendte en kort mail til sin chefredaktør.

Svaret lød: "Det lyder som en rigtig god ide. Spændende! Kør bare, giv den gas!"

I og for sig det, Søren havde regnet med.

"I nat smadrede de vinduet ved bagindgangen. De kommer tættere på, det er godt nok forfærdeligt, at de sådan bryder ind." Sandie lød ikke hysterisk, men han hørte desperationen.

"Nå, for den ... Uhyggeligt! Har du ringet til landbetjenten?"

Det havde hun så ikke, men ville gøre det med det samme. Strengt taget kunne det være et menneske, der havde gjort det. En drengestreg måske. Jo, selvfølgelig skulle det undersøges.

Han ringede til betjenten en time senere. Betjenten svarede omgående. Og ja, han havde fået opkaldet fra fru Termansen, og det lød jo drastisk. Han kunne da godt se, at det var en oplagt historie i avisen.

Søren forklarede, at den første artikel kom i morgen. Kunne han skrive noget om et eventuelt tiltag fra politiets side? Eller var det for tidligt?

"Jeg tænker lige over det. Ringer om et par timer. Okay?"

Det var okay.

Artiklen var færdig. Tre fotos vedlagt. Rubrikken: "Mågeflokke terroriserer sommerhusområde på Rømø." Under-rubrik: "I de seneste måneder har mågeflokke angrebet flere huse og overskidt store områder. Blandt andre familien Termansens ejendom. Hvorfor? Og kan der gøres noget?"

Byline: Søren Markussen

Sandie og Grethe havde godkendt. Landbetjenten godkendte ordene: "Politiet er inddraget i sagen, men kan ikke for nuværende udtale sig om en eventuel indsats."

Afsluttede med: "Fortsættelse følger næste tirsdag."

Avisen efterlyste andre eksempler på lignende oplevelser. Telefonnummer og e-mailadresse oplystes.

Alice Jensen fik travlt onsdag. Avisens indbakke var propet med kommentarer og forslag til udryddelse. Tre mails kom fra et par dagblade og en fra TV Syd. Medierne spurgte om tilladelse til at skrive om det, TV Syd om muligt besøg og interview med familierne derovre på øen.

Søren besvarede anmodningerne. Der var indgået en eksklusiv aftale med både husejere og en tilknyttet ornitolog. Men de kunne modtage de kommende artikler samme dag som trykkeriet. Mod betaling for Søren's arbejde. Ingen eksklusivret. De kunne jo frit researche og supplere med udtalelser og oplysninger fra alle andre.

Søren foreslog kommuner, Dyrenes Beskyttelse, ornitologforeningen, politiet. Landbetjenten havde lovet at tie

om udviklingen, indtil onsdag i hver uge. Hvis hovedafdelingen blandede sig, ja så... den tid den sorg.

Jo jo, han havde ramt plet. Foran sig havde han nogle oplysninger, nøje udvalgt af Alice.

Den mest interessante kom fra moderen til den lille pige, der var blevet angrebet af måger. Måske havde krager deltaget. Deres datter fortalte i hvert fald om nogle sorte fugle. Pigen, Ella, havde fået et større chok, som havde efterladt en dyb frygt for fugle. Altså ikke de små, men de store og larmende. Og i starten vågnede hun næsten hver nat af de mareridt, hændelsen havde lagt grunden til. Moderen håbede, at man kunne få bugt med de skrækelige fugle.

Okay, her var et halvt bevis for at nogle sorte fugle havde deltaget, og krager var nok sandsynligt. Selvom han syntes, at de var mere sky. Men de larmede næsten lige så meget som måger.

Han videresendte mailen til Grethe. Havde et forslag om at omtale det i forbindelse med hendes indlæg næste tirsdag, som han i øvrigt blev nødt til at beskære kraftigt. Jo, syntes hun, så kunne hun jo faktisk komme med en *mindre* kommentar til den historie. Uden for mange teorier, hun grinede svagt.

Faktisk en rigtig god ide, syntes Søren. Han sendte en mail til Sandie om det, de to var blevet enige om. Det blev hun glad for.

Nu ville han tage en kop kaffe og overveje, hvordan han kunne komme til at skyde fuglene med sit EOS. Hans chef havde et camouflagesæt og var cirka samme størrelse.

Grethe havde fortalt ham, at stilhed og camouflage faktisk var meget vigtigt, hvis han skulle gøre sig forhåbning om succes. Fugle ser enormt godt og ser flere nuancer end mennesker – men det var han faktisk klar over. Google er jo opfundet.

Onsdag aften klokken ti stillede han bilen oppe på selve den gennemførende Lyngvejen. Tog tingene fra bagsædet. Han klemte døren forsigtigt i. Så stod han lidt og lyttede, men der var kun lyden af svag vind i trætoppene. Ude på Havnebyvej kom en del biler forbi. En dyb susen. Ty-skerne har dyre biler, tænkte han.

Nå, men måger hørte han ikke, og han begav sig så forsigtigt som muligt hen mod grænsen mellem træer og åben eng. Ingen fugle. Det var godt. Da han kom forbi Termansens hus, så han Sandie stå i køkkenet. Hun vinkede. Jørgen ville sove hjemme, men dukke op engang torsdag eftermiddag.

Han satte sig op ad et træ nær hjørnet, hvor skovvejen munder ud i eng, satte kameraet på det lidt for billige stativ og fandt den rigtige blænde. Prøvede et par skud både ud over havet og hen mod huset. Det fungerede. Automatikken ville tilpasse sig aftenens tiltagende mørke – indtil et vist punkt. Til sidst ville han kun kunne få lyd.

Nu skulle han bare vente.

Nora gik bort en septembermorgen. Regn løb ned ad hospitalsstuens vinduer, dryppede på næste etage, søgte mod bunden, rendestene, afløb, hav, genbrug og nyt liv. Hun havde ønsket kremering, og asken spredt over vadehavet ud for Ballum sluse. Det skete fra en firemandsjolle ved højvande henunder aften mod den nedgående sol første dag i oktober. Teatralisk, men også humoristisk. Sådan var hun jo, Nora. Huset var tomt, mest når han var hjemme. Han havde endnu ikke vænnet sig til tanken, at det skulle sælges. Hendes tøj var doneret til de rigtige. Tingene samlede støv og betød mindre og mindre. Han så af og til i drømme askeflager opløses i vand.

Skyggerne havde for længst fået overtaget, og han begyndte at tvivle. Tilstrækkeligt lys? Så kom de første og ventede skrig hen over engen. En lille flok, 8-10 måger, flaksende rundt. Som i leg. Han trykkede på optageknappen.

En anden, lidt større flok måger sluttede sig til, og støjen kom nærmere. Omme i hans anspændte nakke og skuldre udløstes de første kuldegys. Som om livet havde grebet ham og ville ryste mod og handlingskraft frem. Varme bredte sig og dulmede spændingen. Blodåren i venstre tinding sprang frem og en svag smerte dunkede med. Ligesom kameraet var blikket fastindstillet på skuet. Han hørte en hund gø. Måske var det Hektor.

Så slog de første til. De var kommet fra nord og kame-raet væltede. Det næste par satte sig et par meter foran ham, og det tredje hakkede ham i nakken. Han rejste sig og prøvede at afværge det næste angreb, men tre måger fordelte biddene over hele hans krop, det ene bid ramte testiklerne. Han prøvede at skræmme med råb og armene vildt viftende, mens han løb mod huset. Han havde glem-t kamera, så mågerne kunne frit slå ned på ham, mens han løb med udstyret tæt ind til kroppen. Blod sivede ned i hans venstre øje, mens han bankede på og råbte, hun skulle lukke op. Hektor larmede. Han prøvede at over-døve den, men det tog lang tid, før døren blev åbnet af en skræmt Sandie. Han satte sig på den nærmeste køkkenstol. Hektor kom hen og slikkede ham på den højre hånd, mens han følte efter, hvor galt han var såret. Det var åren, der var gået hul på, derfor den store mængde blod. Han tog et stykke køkkenrulle og lagde imod. Minuttet efter kom Sandie med et stort plaster.

“Det skal nok renses, man ved jo ikke med sygdomme, fx fugleinfluenza. Jeg tror lige jeg henter lidt klorhexidin.” Hun tørrede blod af og vaskede huden. Duppede med klorhexidin og satte plasteret på.

Ude fra bryggerset lød slag på både dør og vinduer. Sandie gik anspændt hen og åbnede forsigtigt i samme øje-blik, som det ene vindue smadredes. En måge var allerede på vej ind gennem hullet, da Søren nåede ud og fik fat i kosten. Han hamrede løs på den store fugl og formåede at

slå den bevidstløs. Han åbnede det andet vindue og smed den ud. Lyset tændtes udenfor. Flere sølvmåger var begyndt at hakke i den bevidstløse. Den skulle dø. Men de var vel ikke kannibaler?

Sandie ringede første nu til politiet. Hun fortalte Søren, at de kunne være der om tyve minutter.

Hun kunne udstyre ham med en bambusbakke og en rulle gaffatape. Det kunne akkurat tætte hullet og beskytte lidt.

Skrigene hørte gradvist op, og lidt efter var de helt forsvundet. Hektor var holdt op med at gø. De vovede at gå udenfor. Der var mågelort overalt. De trak vejret dybt. Skuldrene sank. Sandie sukkede højlydt.

De stod et stille øjeblik og så ud mod vadehavet, som nu var ved at dækkes til i fredelig mørkedis, sådan som det kun kan opleves over vadehavet. Fra det yderste fyrretræ lettede et kragepar. Stedet var dermed tømt for synlige og hørlige fugle.

Politiet havde taget hund med. Den og Hektor blev hurtigt gode venner og de blev taget med rundt i hus og udenfor. De undersøgte stedet, hvor Søren var blevet overfaldet. Han blev interviewet grundigt og lagde selv til, hvor de måtte opstå brister i helheden.

Efter deres besøg stod Sandie og Søren tilbage med én god nyhed: Politiet ville skaffe en gruppe jægere, så

mågeflokkene kunne blive udryddet. Søren ville få besked om hvornår. Endnu en fjer i hans hat.

Det blev et blodbad. Ingen turist, intet barn, ingen naboer til havnen oplevede det, da området natten før var blevet afspærret.

24 jægere fra Bredebro Jagtforening nærmede sig den store koloni fra nord, eftersom vinden var i sydvest. Det var blæst op, og luften var tung af fugt. Igennem vinden kunne man ane småpludren fra kolonien. Måske vågne mågevagter.

“Skyd mod de fjerneste først, gå bagud og genlad og næste række fyrer, går bagud og så videre,” var planen. Massakre med rotation.

Hvor mange fugle, der overlevede, kunne man jo ikke vide, i hvert fald forsvandt en del udover havet. Der taltes 69 døde.

Søren bestilte den største til at blive udstoppet. Den skulle stå på redaktionen. Lidt i Noras ånd.

I løbet af de næste par måneder blev både Termansens og deres nabos sommerhus sat til salg. Ansporet deraf gjorde han det samme med sit tønderhus. Inde i byen, et stenkast fra avisen, lå en ikke for stor lejlighed i et af de gamle huse med brolagt gade foran, som just var opslået på hans gode vens hjemmeside. Da mæglere jo slår salgsobjekter op i ugeaviser, ser sådan nogen som Søren den først. Så han

havde allerede reserveret lejligheden. Der var lige nok på bundlinjen til en udbetaling. Samme mægler havde Sørens villa i kartoteket. Overskuddet ved hussalget kunne nemt dække resten af gælden. Økonomisk var Søren sikret.

Tilbage var følelserne.

Og kragerne. Kragerne.